

עפ"א 30126/02/17 - זאב רפאל נגד עירית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 30126-02-17 רפאל נ' עירית תל-אביב-יפו
לפני: כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערער זאב רפאל
נגד
משיבה עירית תל-אביב-יפו
ע"י ב"כ עו"ד אתי לוי

פסק - דין

בפני ערעור על החלטתו של בית משפט לעניינים מקומיים בתל-אביב (כב' השופט י. חסדיאל) מיום 1.1.2017 לפיה נדחתה בקשתו של המערער לפסוק לו הוצאות לדוגמא לפי הוראת סעיף 80 לחוק העונשין (להלן: "החוק").

בית משפט קמא קבע כי בנסיבות דנן אין המערער זכאי לסעד הקבוע בסעיף 80 לחוק. בית משפט קמא קיבל את טענת המשיבה לפיה על פי גרסת הפקח הדו"ח נרשם כחוק ורק מחמת הספק בעקבות טענת המערער כי הצמיד את תג החניה לנכה לשמשת רכבו, הסכימה המשיבה לחזור בה מכתב האישום.

זאת ועוד, בית משפט קמא אף ציין כי המערער לא פרט את הוצאותיו.

להלן בתמצית טיעוניו של המערער:

1. המשיבה הגישה את כתב האישום נגד המערער בשיקול דעת מוטעה, הפעילה סמכות שלא כדין על מנת ליצור ספק מלאכותי יש מאין. המשיבה לא תיעדה כראוי את ביצוע העבירה ועל כן מלכתחילה לא היו לה ראיות להגשת כתב האישום.
2. שיקולי מדיניות של עידוד המשיבה לחזור בה מכתב אישום, אינם יכולים לפגוע בזכויות יסוד של המערער.
3. המשיבה בחרה לצלם רק את חלקו האחורי של הרכב ונמנעה מלצלם את חלקו הקדמי, שהדו"ח נרשם ברשלנות. מאחר ורק צילום חזית הרכב עשוי היה לתעד את מעשה העבירה בגינו נרשם הדו"ח. זאת ועוד, המשיבה ידעה כי מדובר ברכב של נכה אחרת מדוע המתין הפקח 10 דקות לבואו של המערער ורק לאחר מכן רשם את הדו"ח?

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני שני הצדדים ועיינתי בחומר הראיות שבתיק בית משפט קמא, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

במועד ההקראה לאחר כפירת המערער בעובדות כתב האישום, הסכימה ב"כ המשיבה לחזור בה מכתב האישום. ב"כ המשיבה טענה כי למערער יש תג חניה לנכה אחד המתייחס לשני רכבים וכי היה עליו להצמידו לרכב בו נהג ושלגביו ניתן דו"ח החניה. לדבריה הפקח לא ציין כי לרכב נשוא הדיון יש תג חניה לנכה מאחר ולא ראה תג שכזה מוצמד לרכבו של המערער ולכן נרשם הדו"ח.

המערער טען כי רכבו צולם מאחור ולא מקדימה ולכן לא ניתן היה לראות את תג החניה לנכה. עוד הוסיף, כי יש לו שני תגים לשני הרכבים שברשותו.

כמפורט לעיל, ב"כ המשיבה חזרה בה מכתב האישום, לדבריה מחמת הספק ולפנים משורת הדין. מאחר והמערער לא הסכים לחזור בו מכפירתו, זיכה אותו בית משפט קמא מהעבירה נשוא כתב האישום.

בית משפט קמא לא קיבל את דברי המערער לפיהם הדו"ח ניתן מלכתחילה שלא כדין וברשלנות. אכן, כפי שקבע בית משפט קמא חזרת המשיבה מכתב האישום נעשתה בטרם נערך בירור ראיתי ועל כן לא ניתן היה לקבוע במקרה זה כי לא היה יסוד להגשת כתב האישום כנטען על ידי המערער.

כאמור לדבריה של ב"כ המשיבה הנסמכת על גרסת הפקח, היה יסוד להגשת כתב האישום היות והפקח לא ראה כלל תג חניה לנכה מוצמד לרכב. מאחר ולדבריה היה למערער רק תג חניה לנכה אחד קיימת אפשרות שהוצמד באותה עת לרכבו האחר של המערער.

לדברי המערער בבית משפט קמא, לא היה כל יסוד להגשת כתב האישום מאחר ועל רכבו הוצמד תג חניה לנכה והוסיף כי יש לו שני תגי חניה לנכה, על כל רכב יש לו תג חניה (הפרוטוקול מיום 13.12.16 עמ' 2 מול השורות 7-9).

יודגש, כי היום בדיון שינה המערער לחלוטין את גרסתו והודה כי אין לו שני תגי חניה לנכה, אלא רק תג חניה אחד לנכה כפי שטענה ב"כ המשיבה. (עמ' 1 שורה 18).

בנסיבות הללו, כאשר כתב האישום נמחק על ידי ב"כ המשיבה לפנים משורת הדין, בטרם התקיים ברור עובדתי בענין וקיים ספק האם אכן הוצמד תג חניה לנכה לרכבו של המערער, לא היה מקום לפסוק למערער הוצאות לפי הוראות סעיף 80 לחוק. בית משפט קמא שיקלל את כל השיקולים כמפורט בהחלטתו, לא מצאתי כי נפלה שגגה בשיקוליו או במסקנותיו ועל כן אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ד' אייר תשע"ז, 30 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.